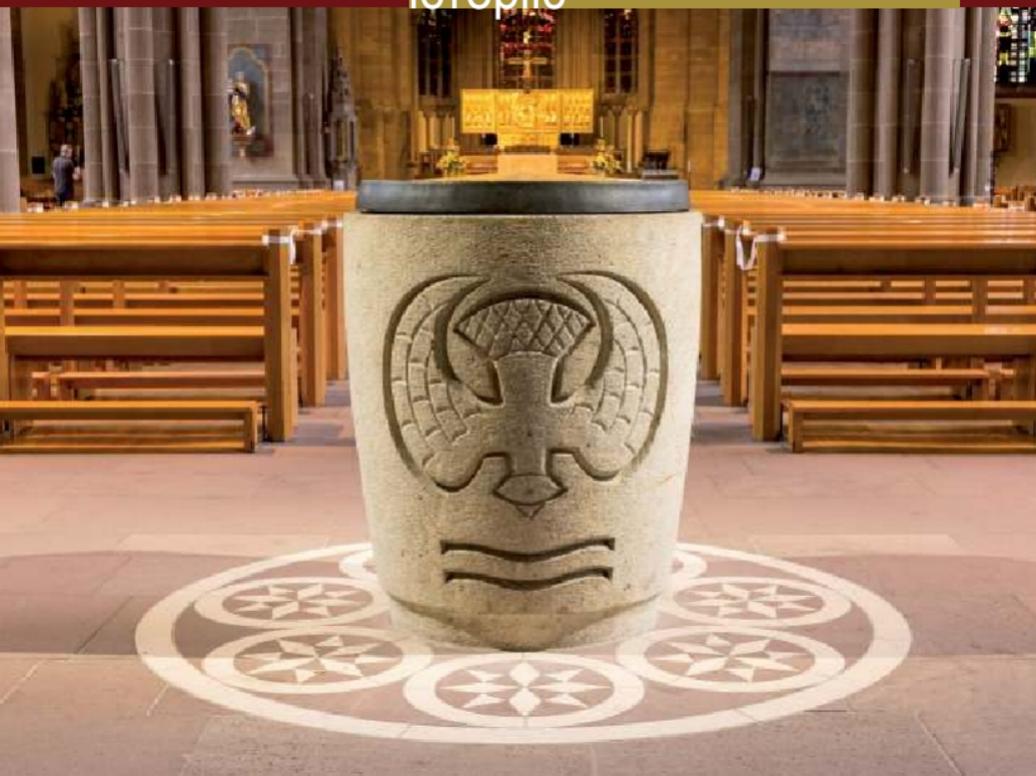

ДОМ ЗУМІНДЕН

Відкрийте для себе
історію

ДОМ ЗУМІНДЕН

Відкрийте для себе
історію

Вступ	7
Екскурсія	
План	9
1. Західна будівля	10
2. Неф	12
3. Вітражі	14
4. Мінденський хрест	16
5. Вівтар	18
6. Золота дошка	20
7. Свята Софія	22
8. Фриз апостолів	24
9. Фреска	26
10. Мадонна з півмісяцем	28
11. Група Емерентія	30
12. Вівтар Шорлемера	32
13. П'єта	34
14. Консольні фігури	36
15. Орган	38
16. Каплиця поклоніння	40
Історія	
1. Собор і місто – 1200 років історії	42
2. Каролінгський собор	44
3. Отонний собор	46
4. Собор часів династії Сальгів і Габрілів	48
5. Романсько-готичний собор	50
6. Бароковий собор	52
7. Руїнування та відновлення	54
8. Вернер Марх	56
9. Сучасний собор	58
10. Крестова вежа	60
11. Дзвони	62
12. Церковний хрест над містом	64
13. Монастир і церква Святого Маврикія	66
Соборний скарб	68
Паломницький шлях Зігвардсвег	74
Вихідні дані	78

Мінденський собор – одна з найкрасивіших ранньоготичних залівних церков у Німеччині. Після завершення будівництва близько 1350 року собор залишався практично незмінним протягом 600 років, аж поки 28 березня 1945 року не був майже повністю зруйнований під час бомбардування Міндена союзними військами.

У 1950-х роках відбулася реконструкція з великою обережністю. У 1957 році собор було знову освячено. Але тільки після відновлення вежі перехрестя в 2011 році роботи з відновлення були завершені.

Розташований лише за декілька метрів від собору, соборний скарб Міндена демонструє зразки християнського мистецтва одинадцяти століть. Серед них – знаменитий Мінденський хрест 1120 року (копія якого можна побачити в перехресті собору), реліквії та літургійні предмети.

ПЛАН

В історії мистецтва Мінденський собор називають «ранньоготичною заловою церквою».

Ранній готичний стиль замінив романський стиль з середини 12 століття і поширився з Франції по всій християнській Європі протягом декількох десятиліть. Він характеризується розвитком гострих арок і хрестових склепінь, що дозволило будувати вищі і більші церкви, ніж це було можливо в романському стилі.

Церкви виглядають величними і привабливими, а не амбітними і спрямованими до неба, як собори високої готики 14 століття. Оскільки в залозі бічні нефи мають таку ж висоту, як і центральний неф, утворюється єдиний закритий простір. Цей тип будівлі є типовим для раннього готичного періоду в Німеччині.

ЕКСКУРС

1. Західне будівництво (с. 10)
2. Неф церкви (с. 12)
3. Вітражі (с. 14)
4. Мінденський хрест (с. 16)
5. Вівтарна частина (с. 18)
6. Золота дошка (с. 20)
7. Свята Софія (с. 22)
8. Фриз апостолів (с. 24)
9. Фреска (с. 26)
10. Мадонна з півмісяцем (с. 28)
11. Група Емерентії (с. 30)
12. Вівтар Шорлемера (с. 32)
13. П'єта (с. 34)
14. Консольні фігури (с. 36)
15. Орган (с. 38)
16. Каплиця поклоніння (с. 40)

Західна частина (саксонська поперечна балка)

Церкви, як правило, будуються у напрямку схід-захід. На сході сходить сонце: «Ex oriente lux» = «Зі сходу приходить світло». Світло є символом Ісуса Христа, який про себе каже: «Я є світло світу». Тому на сході церкви знаходиться вівтар, тут відбувається богослужіння, тут також знаходиться місце єпископа або керівника богослужіння.

На заході заходить сонце. Ніч, темрява асоціюються зі злом, яке потрібно відганяти і від якого можна знайти захист всередині церкви. Звідси і вхід на заході, і масивна конструкція західного фасаду. Раніше тут була каплиця, присвячена архангелу Михаїлу. Цей борець за Бога і церкву мав захищати людей від сил зла, які, за тодішніми уявленнями, завжди приходили із заходу, із темряви.

Однак західна будівля мала також практичне значення: У часи війни жителі Міндена втікали до цієї будівлі, щоб знайти в ній притулок.

Собор з церковними прапорами під час Великодня. Чорна стрічка була вивішена після смерті Папи Франциска на другий день Великодня 2025 року.

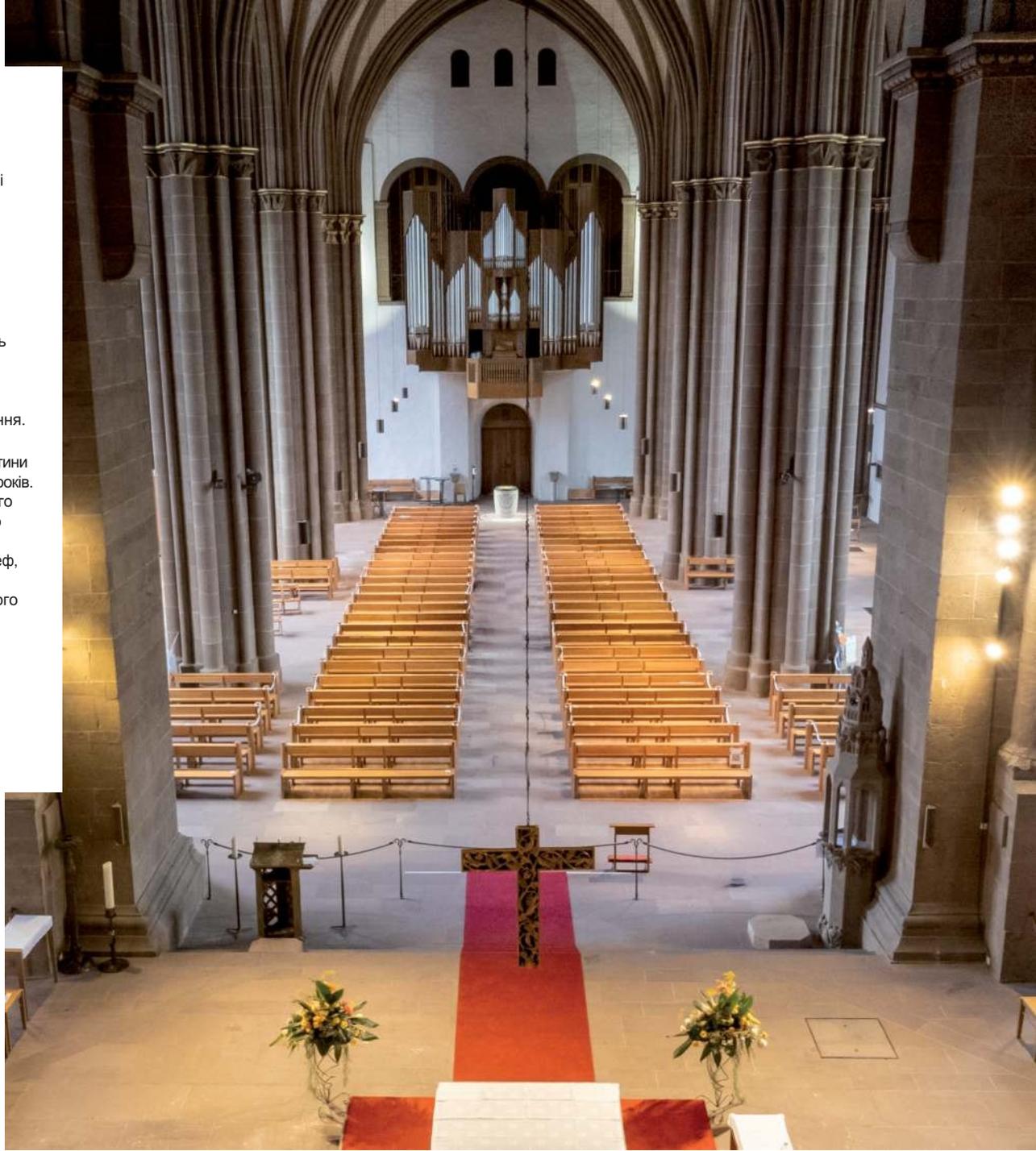

Неф

Пройшовши через масивну західну частину будівлі, яка нагадує фортецю, відвідувачі потрапляють в інший архітектурний світ: неф відкривається в дивовижній гармонії та чистоті. Вона виглядає одночасно привабливою і величною.

Два ряди колон направляють погляд вперед, до вітаря, не відволікаючи його на фігури. Через кольорові вікна тепле світло заливає все приміщення.

Між будівництвом західної частини та нефа пролягло менше 150 років. Західна частина Мінденського собору датується приблизно 1150 роком і виконана в романському стилі, тоді як неф, побудований між 1267 і 1290 роками, належить до готичного стилю, що на той час тільки зароджувався.

Вітражі

Одним з найвражаючих елементів Мінденського собору є вітражі.

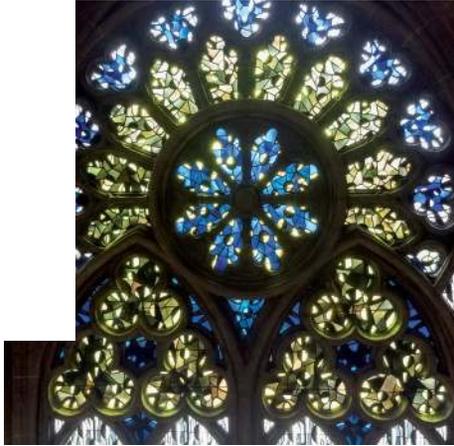
Філігранні каменярські роботи шести вікон у головному нефі є одними з найвизначніших зразків європейської сакральної архітектури.

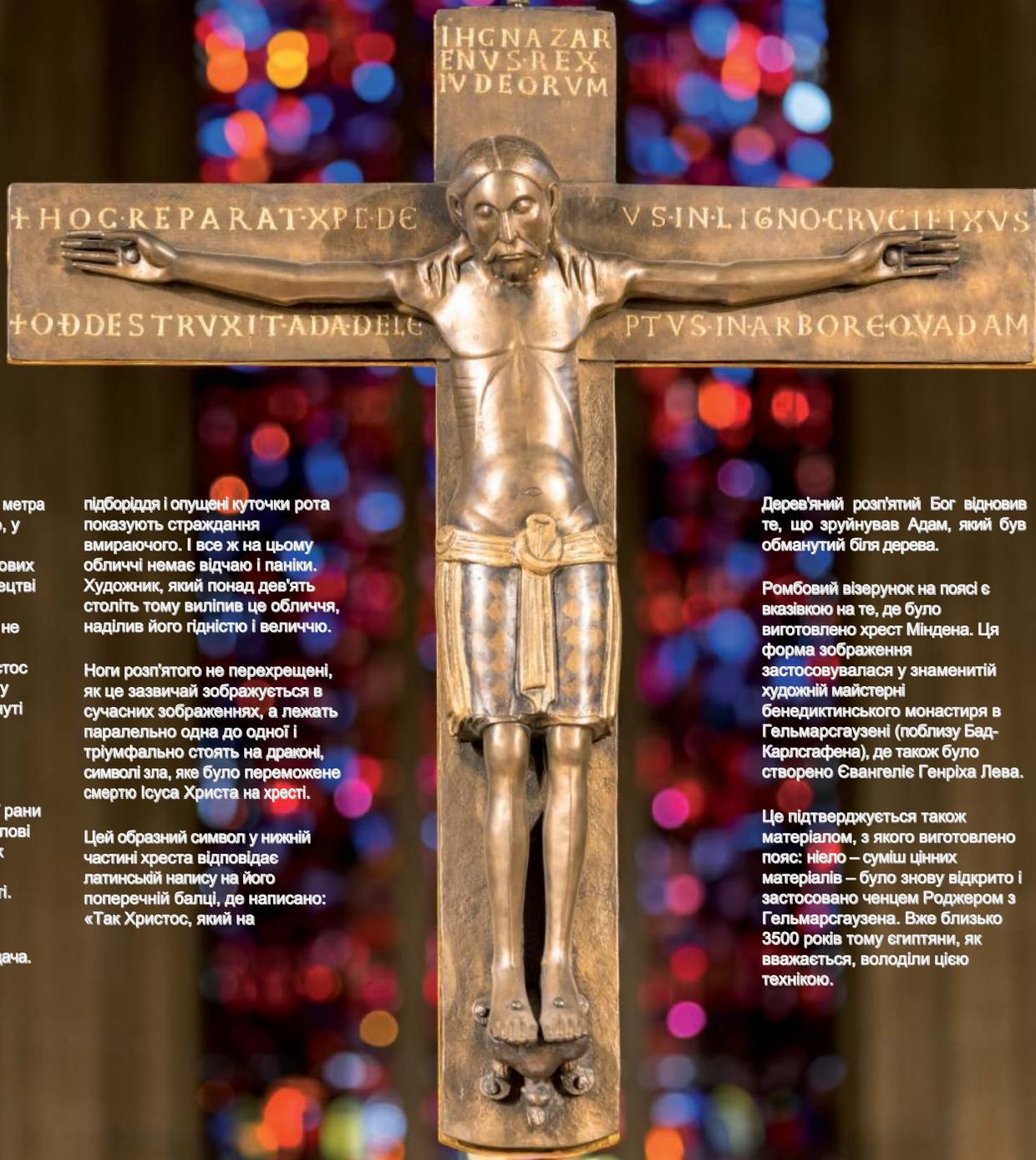
Цей тип конструкції, який пропускає світло – символ Бога – у внутрішній простір, був розроблений близько 1140 року в Сен-Дені. Будівельники собору, що зводився у Франції, змагалися за звання найкрасивішої церкви країни.

Спочатку такі вікна були дуже простими, але лише через кілька десятиліть, з 1270 по 1290 рік, будівельники собору в Міндені довели цю форму вікон до досконалості.

Кожне з вікон Мінденського собору має іншу структуру: на чотирьох-шести сусідніх смугах, які називаються ланцетними вікнами, розміщені кільця різного дизайну, які зсередини сяють, як троянди.

Щоб по-справжньому оцінити видатне художнє досягнення вітражів, рекомендуємо поглянути з Кройцгофа на південну сторону собору.

Мінденський хрест

Бронзовий хрест висотою 1,19 метра був виготовлений, ймовірно, у 1120 році і є одним із найстаріших великих бронзових хрестів в історії. Як і в мистецтві Як це було прийнято в романському стилі, Христос не зображений як припущена постать, що страждає – Христос на хресті в Міндені тріумфує у стражданні: його руки витягнуті горизонтально, волосся, що спадає на плечі, і борода ретельно розчесані. повисає на плечі, а борода ретельно зачесана. Жодної рани на боці не псує тіло, а на голові немає тернового вінця – так зображується Христос у переході від життя до смерті.

Голова розп'ятого злегка нахилена і звернена до глядача. Вираз обличчя позначений смертю – очі, відхилене

підборіддя і опущені куточки рота показують страждання вмираючого. І все ж на цьому обличчі немає відчаю і паніки. Художник, який понад дев'ять століть тому виліпив це обличчя, наділив його гідністю і величчю.

Ноги розп'ятого не перехрещені, як це зазвичай зображується в сучасних зображеннях, а лежать паралельно одна до одної і триумфально стоять на драконі, символі зла, яке було переможене смертю Ісуса Христа на хресті.

Цей образний символ у нижній частині хреста відповідає латинській напису на його поперечній балці, де написано: «Так Христос, який на

Дерев'яний розп'ятий Бог відновив те, що зруйнував Адам, який був обманутий біля дерева.

Ромбовий візерунок на поясі є вказівкою на те, де було виготовлено хрест Міндена. Ця форма зображення застосовувалася у знаменитій художній майстерні бенедиктинського монастиря в Гельмарсгаузені (поблизу Бад-Карлсгафена), де також було створено Євангеліє Генріха Лева.

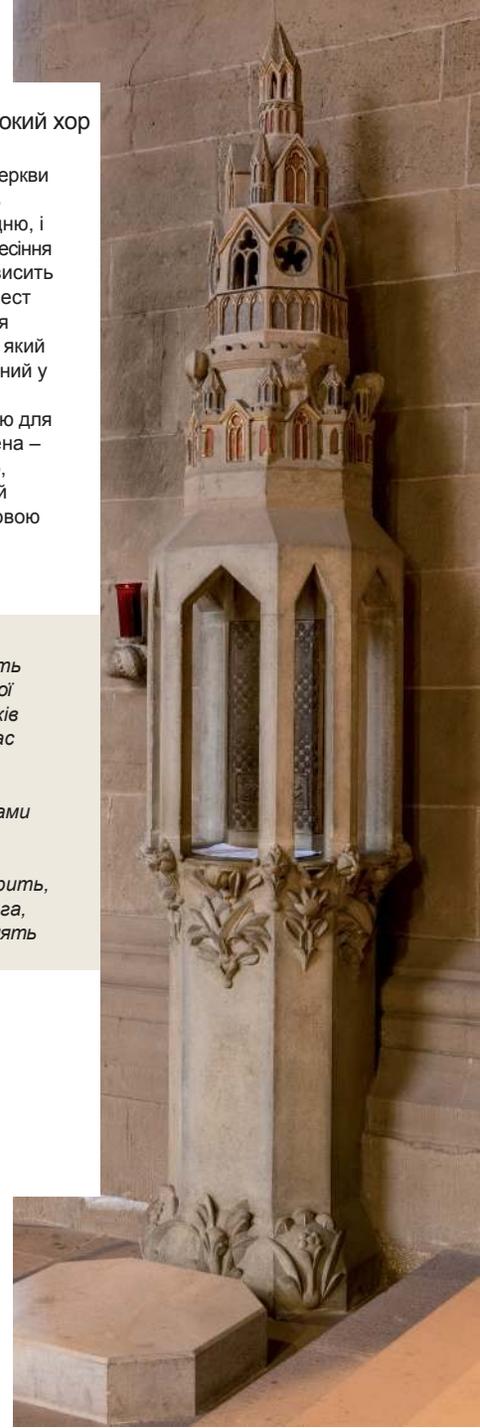
Це підтверджується також матеріалом, з якого виготовлено пояс: нієло – суміш цінних матеріалів – було знову відкрито і застосовано ченцем Роджером з Гельмарсгаузена. Вже близько 3500 років тому єгиптяни, як вважається, володіли цією технікою.

Вівтарна частина та високий хор

Центр кожної католицької церкви – це вівтар. Тут відзначають Євхаристію, Вечерю Господню, і згадують про смерть і воскресіння Ісуса Христа. Над вівтарем висить знаменитий Мінденський хрест (с. 16/17). На схід від вівтаря розташований високий хор, який був повністю реконструйований у 2025 році. Золота дошка отримала нову основу з нішею для реліквії святої Софії з Міндена – «холодної Софії». Крім того, високий хор був доповнений новими хорними лавами та новою купілью.

Перед лівим стовпом стоїть табернакль у формі маленької церкви, побудований з уламків собору, зруйнованого під час Другої світової війни. Він є місцем зберігання святих облаток, які, згідно зі словами Ісуса «Це є тіло Моє», вважаються тілом Христа. «Вічне світло», яке тут горить, символізує присутність Бога, тому віруючі особливо люблять молитися саме тут.

Золота дошка

Цей крилатий вітвар є реплікою середньовічного різьбленого вітваря початку 15 століття. Оригінал, який сьогодні виставлений у музеї Бодє в Берліні, протягом 450 років стояв в апсиді, напівкруглому прибудові на східному кінці собору. Лише в 1656 році парафія собору, напевно, натхненна бароковим стилем, замінила цей романсько-готичний

вітвар на «сучасний» бароковий вітвар. Оскільки в березні 1945 року він був зруйнований бомбами, у 1999 році, коли відзначалося 1200-річчя колишнього єпископства Мінден, з'явилася ідея відтворити старий вітвар, який через свою золоту оправу «Золота дошка», скульптори з Південного Тіролю.

У круглій мандорлі різьбленого вітваря сидять Марія та її син Христос поруч один з одним на

банку. Христос поклав корону на голову своєї матері. У вінку зображені хори ангелів із середньовічними музичними інструментами, які виконані дуже детально.

Коронація Марії була поширеним художнім мотивом у Середньовіччі. Ця сцена мала на меті виразити прагнення людини до досконалості в Бозі та її королівську гідність.

Пределла, на якій встановлено вітвар, була створена близько 1220 року. Ця конструкція у формі скриньки неодноразово змінювалася і, ймовірно, мала форму реліквіарію. Багато оригінальних маленьких фігурок більше не існує, і їх відтворили скульптори з Південного Тіролю. Вони, серед іншого, мають зображати єпископів єпархії Мінден з 9 століття.

Свята Софія

Софія з Міндена (ймовірно, тожжна Софії з Риму) була ранньохристиянською мученицею, яка народилася близько 304 року і, ймовірно, померла в IV столітті під час гонінь на християн за часів Діоклетіана. Точний характер і час її мученицької смерті встановити вже неможливо.

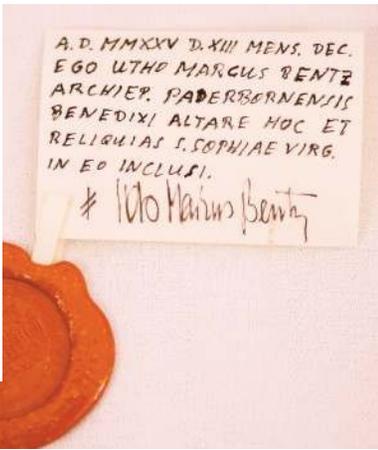
Реліквії були перевезені до Міндена на початку IX століття за часів Карла Великого. Тут її шанують як мученицю за Христа. День її пам'яті відзначають 3 вересня.

Святу Софію, яку також називають «Холодною Софією», вшановують проти пізніх заморозків і за врожайність полів, оскільки вона входить до п'ятірки «крижаних святих». 15 травня вона є останньою в ряду «крижаних святих». Згідно з народним повір'ям («Ніколи не сади до холодної Софії»), м'яка весняна погода стабілізується тільки після закінчення «холодної Софії».

Кістки святої Софії, частково обгорнуті кольоровими тканинами.

Софія зберігається в скриньці, спроектованій архітектором Інес Грус з Неттетала в 2025 році, в підвалі Золотої таблиці.

Скринька була виготовлена ювелірами традиційної компанії Juwelier Laufer з Міндена.

Фриз апостолів

У довгій низці зображено 14 осіб – посередині Христос і Марія, потім апостоли, а праворуч – Горгоній, покровитель Мінденського собору.

Поруч із Христом і Марією на тронах сидять апостол Петро (його можна впізнати за ключем у руці) та лисий апостол Павло, а інші десять апостолів (крім Юди!) зображені стоячи та йдучи.

Свою поставою і положенням ніг вони показують, що вони вирушають у дорогу: «Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангеліє всім створінням», – сказано у Євангелії від Марка. Це завдання символізується тим, що кожен з апостолів тримає в руці Біблію.

Варто звернути увагу на художню обробку фризу апостолів: деякі фігури повернені вправо, інші — вліво, кожна тримає Біблію по-різному, персонажі відрізняються виразністю обличчя, зачісками або складками одягу.

Все це створює у глядача відчуття руху. Завдяки таланту невідомого

художника, що рельєфні фігури аж ніяк не застигли в собі, а здаються живими.

Раніше фігури були яскраво розфарбовані. Над ними здіймаються оздоблені балдахіни, що символізують їхню святість.

У Середньовіччі фриз апостолів був частиною «летника», який простягався між двома передніми стовпами перехрестя і відокремлював вівтарну частину, тобто зону священників від зони віруючих.

Після знесення цієї перегородки (1833) цей чудовий витвір мистецтва спочатку розмістили у вестибюлі (раю) собору. Сьогодні фриз можна побачити над входом у південному трансїті.

Фреска

На правому стовпі перехрестя варто звернути увагу на фрески, датовані приблизно 1280 роком: зображення Діви Марії та вісім святих, важливих для єпархії Міндена, серед яких одне з найдавніших зображень святого Франциска Ассизького (помер 1226 року) на північ від Альп.

Як і в будь-якій фресковій живописі, фарби наносилися на свіжу штукатурку (fresco = свіжа), завдяки чому вони нерозривно з'єднувалися з цегляною кладкою. Ця фреска є найстарішою і найбільшою церковною фрескою Вестфалії і служила вівтарним зображенням.

Мадонна з виноградом

На лівому стовпі перехрестя привертає увагу виразна статуя Мадонни на тлі кольорового килимового орнаменту, намальованого на стовпі. Готична фігура Діви Марії кінця 15 століття спочатку була центральною фігурою вітаря Діви Марії, який був майже повністю знищений під час пожежі собору в 1945 році.

Після реставрації статуя, яка називається «Мадонна з півмісяцем» або «Мадонна з гроном винограду», засяяла блакитним блиском. Гроно винограду в її руці можна інтерпретувати як символ Євхаристії.

Група Емерентія

Ця скульптура, виготовлена близько 1520 року, є рідкісним витвором мистецтва, оскільки вона не тільки три покоління (Анна з трьома дітьми), що часто зустрічається в історії мистецтва, а чотири. Це має символізувати передачу віри.

Окрім Ісуса-дитятка, яке, на жаль, було втрачене в XIX столітті, матері Марії та бабусі Анни, тут також зображена мати Анни Емерентія. Саме від неї, легендарної прабабусі Ісуса, група фігур отримала свою назву.

Марія зображена з розпущеним волоссям через свою незайманість, тоді як дві інші жінки носять хустки. Мати Анна тримає в руках відкриту книгу, з якої вона читала дитині.

Ця чудова скульптура з липового дерева, кольорова гама якої збереглася, об'єднує чотири покоління в одне ціле завдяки пишним складкам їхнього одягу.

Погляд трьох жінок стурбовано спрямований на дитину, яка знаходиться в центрі сцени.

Вівтар Шорлемера або вівтар Святого Духа

Цей вівтар у північному нефі є вівтарем раннього бароко, частково ще в стилі ренесансу, створеним Адамом Стенелтом та його оточенням з баумберзького пісковика. Він був задуманий як епітафія для пробста собору Йогана фон Шорлемера, який перебував на посаді з 1612 по 1622 рік.

Головний рельєф з алебастру зображує народження Христа, а над ним – подію П'ятидесятниці з позолоченим голубом як символом Святого Духа. Зображення внизу обрамлені чотирма євангелістами – Матвієм, Іваном, Лукою та Марком, а над ними – чотирма латинськими вчителями Церкви – Августином, Григорієм Великим, Ієронімом та Амброзієм.

Вгорі ліворуч зображена Марія з немовлям Ісусом, праворуч – Анна з Марією на руках, а в центрі – піднесений Христос з великоднім прапором перемоги.

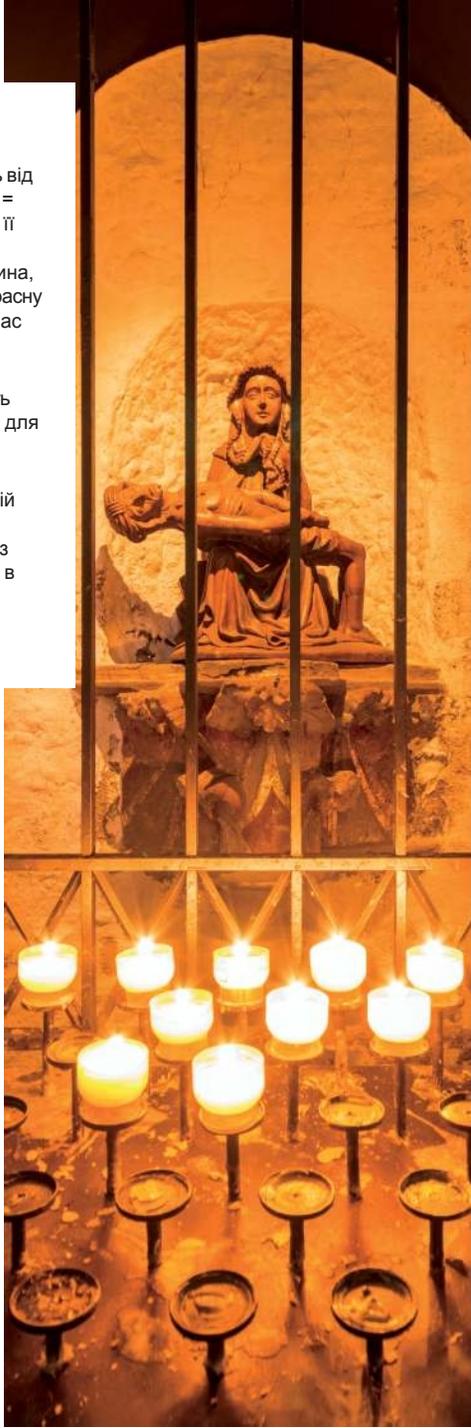

П'єта

Назва цієї скульптури походить від латинського слова «pietatis» = страждання, співчуття. Тому її також називають Марія у стражданні або Вечірня картина, оскільки зняття з хреста у Страсну п'ятницю відбулося ввечері (час вечірньої служби).

Свічки, що тут горять, свідчать про те, що це улюблене місце для молитви.

П'єта в каплиці Марії в північній західній вежі собору була створена близько 1420 року з дубового дерева в майстерні в Міндені.

Консольні фігури

На західній стіні ліворуч і праворуч високо над органом під напівколонами можна побачити дві консольні фігури, створені близько 1260 року.

Зліва, на південній стороні, це людина, яка міцно вплетена в структуру дубових і акантових листів колони, майже придушена нею. Вона не може більше стояти прямо, відкрила рот, щоб кричати, зморщив чоло, і здається, ніби хоче втекти. Це зневірена людина, яка більше не може нести тягар колони, тобто життя.

Праворуч, навпаки, зображена молода дівчина, дитина, що стоїть окремо, майже танцюючи, посміхаючись, у червоній сукні, усяній зірками. Вона уособлює спасенну, щасливу людину посеред райського світу, на який вказує багате позолочене листя.

Орган

До свого руйнування навесні 1945 року собор мав органи відомих майстрів (Scherer, Klais), але після відновлення майже чотири десятиліття мусив задовольнятися інструментом, встановленим у північному боковому нефі та на задній стіні емпори (імператорська ложа), який дуже швидко виявився недостатнім з точки зору звучання та технічних характеристик. Лише незадовго до Різдва 1996 року громада змогла відсвяткувати освячення нового органу

, будівництво якого було фінансово забезпечено Товариством будівництва собору в Міндені.

Щоб зробити цей розкішний інструмент швейцарської компанії Kuhn, який отримав високу оцінку з усіх боків, якомога більш струнким та елегантним, якнайбільш струнким та елегантним, швельверк, горизонтальні труби (Chama-den) та великий педаль були розміщені у вільному просторі імператорської ложі, натомість головний та верхній верхи, а також малий педаль

за допомогою тричастинної бетонної консольної конструкції перед західною стіною, яка, так би мовити, спирається на пілони головного portalу.

Звукова концепція відповідала бажанню створити орган, орієнтований на романтично-симфонічний тип органу французького походження і враховуючий акустику собору.

Завданням органу є підносити своєю музикою велич церковних церемоній

і підносити серця до Бога, як зазначає II Ватиканський собор (1962-65).

При цьому в ранній церкві будь-яка інструментальна музика була заборонена, як це і досі є в православних східних церквах. Перший орган у католицькій церкві задокументований у 812 році в Аахені. Найдавніше документальне згадування органу в Мінденському соборі датується 1274 роком.

Особливий погляд на головний орган і Мінденський собор відкриває великий музичний відеопроєкт «MINDEN CATHEDRAL» , реалізований Асоціацією будівництва собору в Міндені. Відео можна переглянути на сайті www.minden-cathedral.de та на платформі YouTube за адресою www.youtube.com/@MindenCathedral.

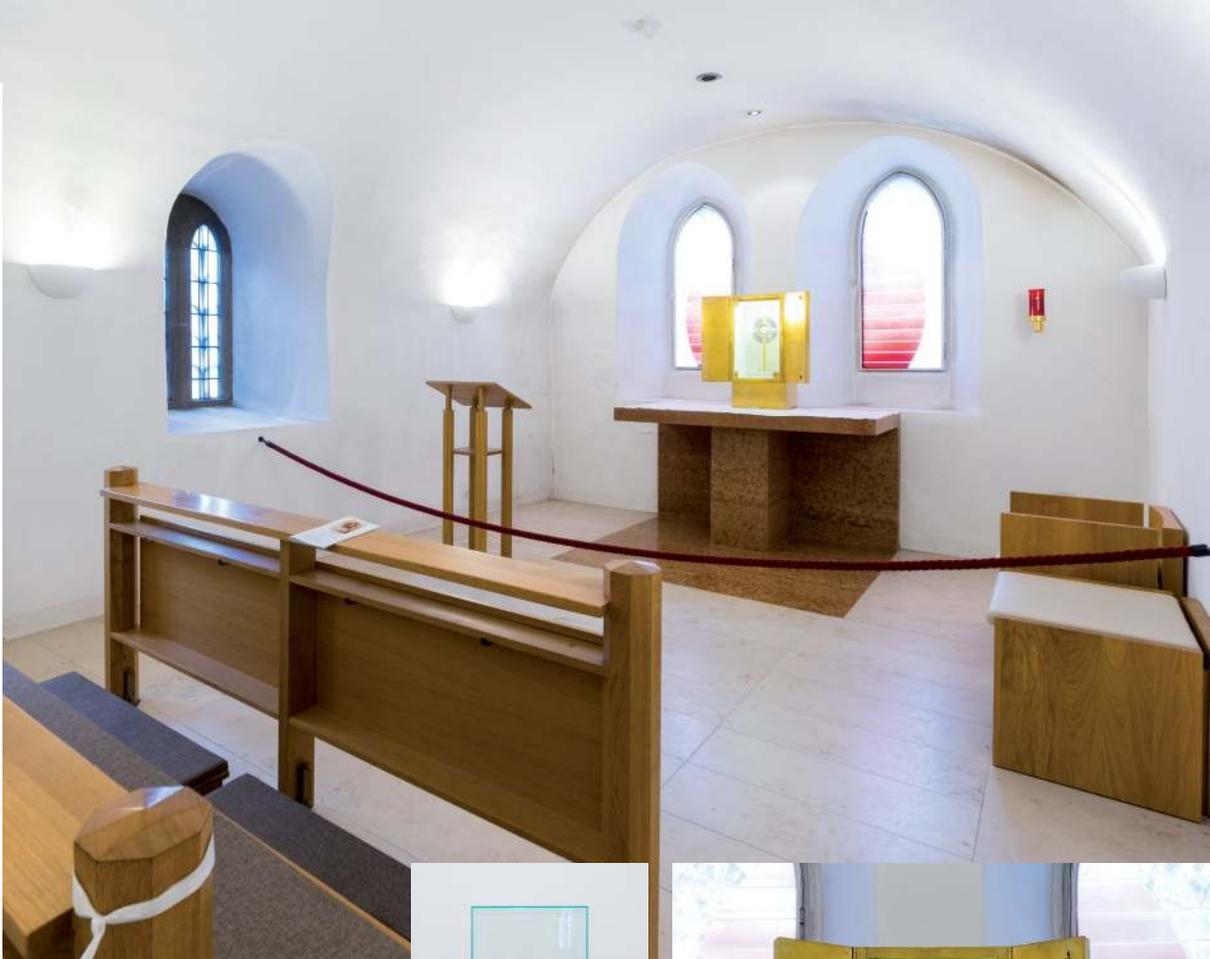
Каплиця поклоніння

Каплиця поклоніння в соборі Міндена була облаштована в грудні 2009 року в колишній ризниці собору. Вона була освячена як каплиця для таїнств. У новому вітварі були розміщені мощі блаженної Поліни з Маллінкродта, засновниці «Сестер християнської любові», яка народилася в Міндені, а також блаженного єпископа Клеменса Августа графа фон Галена. Фон Гален став відомим насамперед завдяки своїй публічній позиції проти «знищення життя, негідного життя» в часи націонал-соціалізму.

Каплиця служить просторовою анклавом для євхаристійного поклоніння. Вона була створена, щоб уможливити молитву, тишу та особисте поклоніння – подалі від літургійного центру головного вітваря в перехресті собору. Своєю спокійною атмосферою каплиця має підкреслювати реальну присутність Христа в гостії.

та сприяти поклонінню Євхаристії в зосередженій обстановці. Атмосфера відповідає репутації Мінденського собору як «найпобожнішого собору» у Вестфалії.

Реліквії та реліквіар, в якому зберігаються реліквії, знайдені в соборі. Відкритий табернакль, в якому знаходиться монстранція з гостією (праворуч).

СОБОР І МІСТО – 1200 РОКІВ ІСТОРІЇ

Історія Міндена і історія собору нерозривно пов'язані між собою. У 798 році місто Мінден вперше згадується як місце, де імператор Карл Великий розбив табір зі своїм військом.

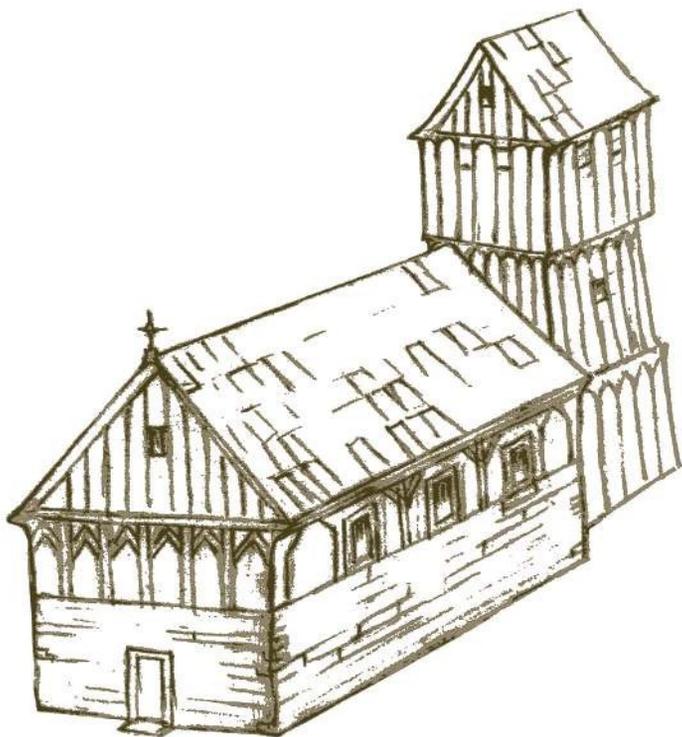
Коли в 785 році хрещенням герцога Відукнда закінчилися саксонські війни Карла, він наказав побудувати в стратегічно важливих місцях місійні церкви, з яких близько 800 року утворилися єпархії.

У Міндені, де, як вважається, біля переправи через Везер і перехрестя важливих торгових і військових доріг вже існувало рибальське поселення, Ерканберт, чернець з Фульди, побудував тут церкву, яка згодом стала собором. Ерканберт (Геркумберт) вважається першим єпископом єпархії Мінден.

До Тридцятирічної війни місто і єпархія Мінден пережили бурхливу, хоча і мінливу історію, маючи в цілому 60 єпископів.

В результаті Реформації єпархія Міндена стала переважно протестантською (частка католиків сьогодні становить близько десяти відсотків). З часу укладення Вестфальського миру в 1648 році вона не мала єпископа і була розпущена в 1821 році. Хоча католицький собор більше не є кафедральним, тобто єпископським, він залишився серцем міста.

Каролінгський собор (803-947)

Коли в 799 році папа Лев III відправився до Падерборна, щоб зустрітися там з королем франків Карлом з династії Каролінгів, було започатковано одне з найважливіших подій в історії.

За підтримки католицької церкви харизматичний Карл Великий (748-814) об'єднав і звільнив Європу, яка на той час була роздирається внутрішніми конфліктами.

Європа стала християнським континентом, завдяки чому позитивний образ людини з Біблії – незважаючи на всі помилки пізнішої історії – могла стати центральною темою європейської культури.

Для поширення віри Карл заснував єпископства.

Мінден був таким єпископським містом. Його центром з самого початку був собор. Його вівтар було зведено над замуrowаним колодязем. За переказами, це було язичницьке святилище.

ХРОНІКА

799_Заснування єпархії Мінден. Найдавніше згадування про поселення датується 798 роком.

Близько 800 року_Будівництво міської церкви у формі дерев'яної залової церкви.

25 грудня 800 року_Коронація Карла Великого імператором у Римі.

803-813_Єпископ Ерманберт з Фульди закладає організаційні основи єпархії Мінден, яка проіснувала до 1648 року.

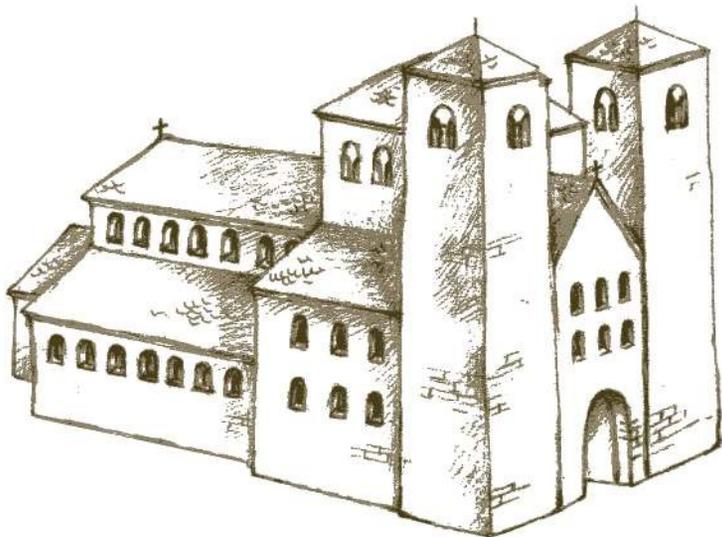
843 р. – «Верденським договором» імперія Карла Великого була розділена між трьома його онуками, що в епоху пізнього Середньовіччя призвело до утворення Німеччини та Франції.

Близько 860 року – Ймовірно, саме в цей час було збудовано перший кам'яний собор – собор у Міндені.

919_Обрання Генріха Птахолова королем Східної Франції та заснування династії Оттонів.

947_Собор у Міндені, ймовірно, знищений пожежею. Відбудова тривала лише п'ять років. 952 року єпископ Гельмвард знову освятив собор.

Оттонський собор (952-1062)

У ці роки, коли собор був серцем Міндена, місто перетворилося на важливий політичний, духовний і культурний центр.

До 1024 року на німецькому імператорському троні сиділа династія Оттонів, яка більше ніж будь-коли раніше спиралася на церкву, що зумовило зміцнення правового становища багатьох єпископів та абатів.

Для єпископів Міндена це також означало значне посилення впливу і влади. Вони отримали правовий статус князів і здійснювали судову владу в місті та єпархії.

У 977 році Мінден отримав право на проведення ярмарків, карбування монет і стягнення мита. Це стало початком економічного піднесення Міндена.

ХРОНІКА

936-973_Імператор Отто Великий організовує імперію за допомогою церкви («імперська церковна система»).

952_Покровителем щойно освяченого нового собору стає святий Горгоній.

961_Отто Великий надає єпископу Ландварду з Міндена імунітет (звільнення від будь-якої чужої юрисдикції).

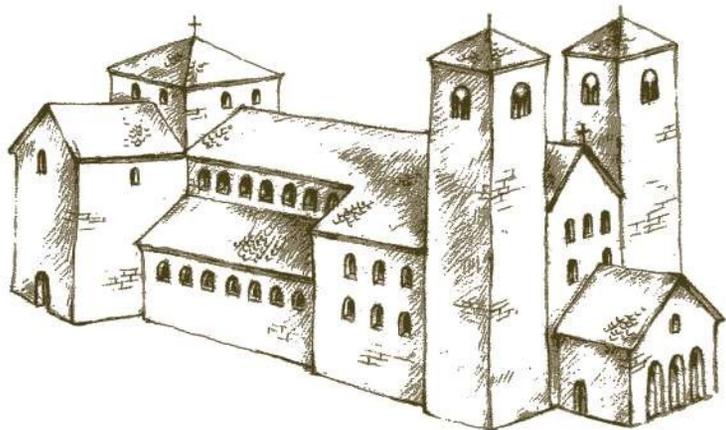
1000 рік_Реформа в монастирі Клоні була спрямована проти секуляризації духовенства, що незабаром поставило під сумнів і імперську церковну систему.

1024_Імператор Конрад II відвідує Мінден, святкує тут Різдво. 1030 і 1033_Імператор відвідує місто ще двічі.

1039-1056_Імператор Генріх III відвідує місто – аж тричі.

1062_Отонна соборна церква знищена пожежею.

Собор саліїв і гогенгаунів (1072-1230)

У той час, коли на імператорському троні сиділа династія Заліїв, західна церква досягла свого блискучого розквіту, що також сприятливо вплинуло на культурне життя в епархії Мінден. Деякі з найцінніших творів мистецтва – сьогодні виставлені в сусідньому соборі Міндена – були створені в цей період: Мінденський хрест, реліквія Святого Петра та реліквія руки Святої Маргарити.

Дві основні теми домінували в політичному житті: інвеститурна суперечка, тобто конфлікт у Середньовіччі між духовною владою, церквою, та світською владою, імператорами та королями, спалахнув через питання, чи має імператор право призначати єпископів та абатів, і назавжди похитнув єдність духовної та світської влади.

Другою темою було масове явище хрестових походів: за наказом Папи Римського еліта Європи вирушила в авантюрну подорож до Святої Землі. Зрештою, ці хрестові походи були санкціоновані церквою, стратегічними, релігійними та економічними мотивами.

ХРОНІКА

1062_ Генріх IV святкує П'ятидесятницю в Міндені, під час якої спалахує пожежа, що знищує місто і собор.

1071_ Єпископ Ейльберт освячує відновлений і розширений собор.

1077_ Похід Генріха IV до Каносси і кульмінація інвеститурної суперечки. Суперечка між Сальськими і реформаторським папством про співвідношення духовної і світської влади.

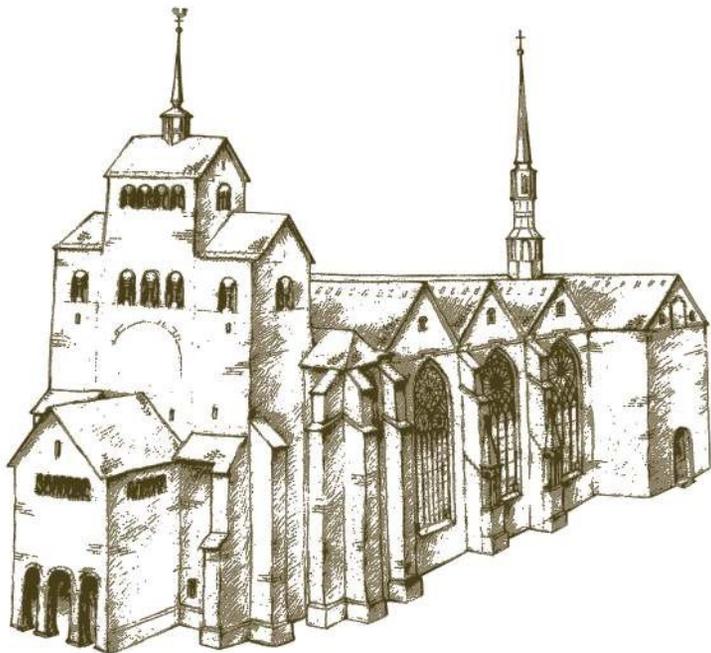
1095_ Проповідь про хрестовий похід папи Урбана II.

1140_ Церкви Святої Марії та Святого Мартіна в Міндені будуються зі склепінчастим нефом та трансептом.

1122_ Вормський конкордат означає принаймні часткове врегулювання суперечки між папою і імператором.

1150_ Будується західна частина собору в сучасному вигляді, піднімаючи центральну частину між двома вежами.

Романсько-готичний собор (1230/70-1656)

Престиж церкви в XII і XIII століттях проявився в архітектурному стилі готики.

Розроблений французькими архітекторами, міста Європи об'єднали всі свої сили і звели готичні собори, будівництво яких часто тривало кілька поколінь.

Близько 1230 року в Міндені почали реконструювати романську базиліку, коли став відомий новий архітектурний стиль. Приблизно з 1267 року неф Мінденського собору був перебудований на ранньоготичну залову церкву. При цьому тут були настільки інноваційні, наприклад, у дизайні вітражів, що Мінден став зразком для інших ранньоготичних церков у Німеччині. І досі Мінденський собор вважається одним з найкрасивіших ранньоготичних залівних храмів у Німеччині.

14 і 15 століття характеризуються секуляризацією католицької церкви, в результаті чого вона – в Міндені та по всій Європі – принаймні частково втратила свою провідну культурну роль; наслідками цього стали Реформація та 30-річна війна за віру.

ХРОНІКА

1230_Початок будівництва пізньороманського собору з апсидою, квадратним хором і трансептом.

1250_Після зупинки будівництва його продовжили в новому готичному архітектурному стилі.

1270-1290_Будівництво ранньоготичного залу собору.

1350-1370_Романський хор замінюють на високоготичну восьмикутну споруду, але романську західну частину залишають, ймовірно, з економічних міркувань.

1484_У Міндені лютує руйнівна чума – з точки зору сучасників це покарання Боже за моральний занепад церкви.

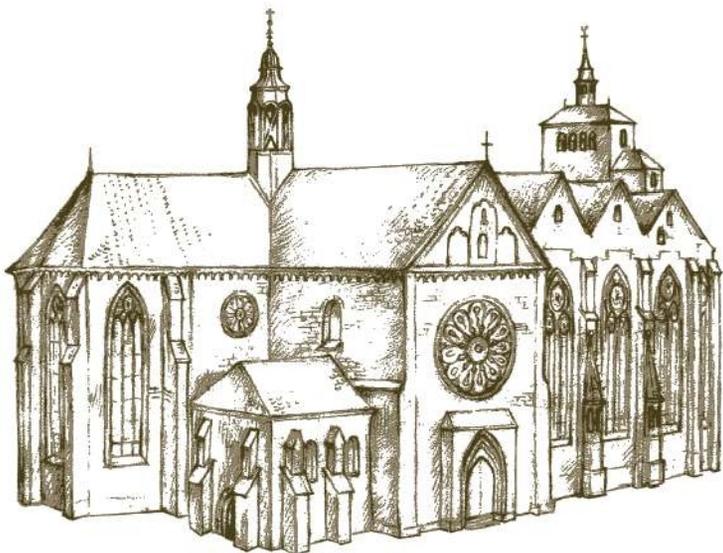
1517_Опублікування тез Лютера спричиняє Реформацію, і через дванадцять років іскра нового мислення досягає Міндена.

1618-1648_Тридцятирічна війна.

1634_Протестантська Швеція завойовує місто.

1648_За Вестфальським миром у Мюнстері та Оснабрюці єпископство Міндена переходить до Пруссії. Останній єпископ залишає Мінден, єпархія продовжує управлятися змішаним конфесійним капітулом.

Бароковий собор (1648/70-1945)

Як і в випадку з готичними соборами Середньовіччя, католицькій церкві вдалося з бароко...
вперше створити загальноєвропейський архітектурний стиль: у 16-17 століттях на півдні Німеччини з'явилися прекрасні барокові церкви, а в протестантському півночі цей стиль був частково адаптований.

Поки церкви ще боролися за «чисту» віру, у 18 столітті поширювалася філософія Просвітництва. Сила розуму уможливила підйом науки та промислової революції в 19 столітті. Однак вона також призвела до драматичної десекуляризації та секуляризації суспільства, що підготувало ґрунт для масових ідеологій 20 століття: комунізму та націонал-соціалізму.

ХРОНІКА

1648_Хоча Мінден став протестантським містом, капітул собору не був розпущений за Вестфальським миром. Він складався з католицьких і протестантських капітулів.

1656_Романсько-готичний вівтар Міндена, який називався «Золотою дошкою», замінено бароковим вівтарем, який до руйнування 1945 року утворював хор.

1806_В рамках наполеонівських воєн французи окупували місто. Церква Святого Симеона стає лікарнею, а церкви Святого Маврикія та Святого Іоанна — складами.

1810_Скасування капітулу собору.

1821_Папа Пій VII приєднує колишнє єпископство Мінден до єпархії Падерборн. Єпископський престол вилучають з собору. Єпархія Мінден тепер розпущена.

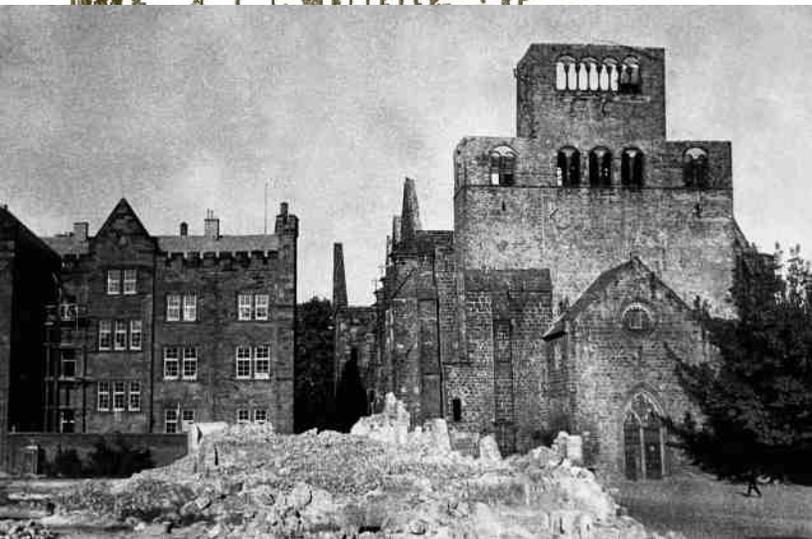
1847_Відкриття залізничної лінії Кельн-Мінден. За транспортним сполученням слідує індустріалізація околиць.

13 травня 1859 р. Папа Пій IX підвищує Мінденський собор до статусу провства.

1892-1896_Будівництво пам'ятника імператору Вільгельму біля Порту Вестфаліка.

1939-1945_Друга світова війна. Знищення значної частини міста та собору союзними військами незадовго до закінчення війни.

Руйнування та відновлення (1945-1957)

Уже в грудні 1944 року союзні війська здійснили великий бомбардування Міндена, що спричинило значні руйнування. 28 березня 1945 року відбувся останній бомбардування, який спочатку був спрямований проти водного транспортного вузла. Потім бомби впали переважно на нижню частину Старого міста. Історична ратуша та собор були майже повністю зруйновані. З огляду на ці руйнування було важко повірити в новий початок.

Але вже незабаром нагальною потребою стало якнайшвидше розпочати відновлення. Так, з руїн постали, перш за все, ратуша та собор. Уже в 1957 році роботи були завершені, і собор було знову освячено.

«Новий» собор був спроектований як репліка ранньоготичної залової церкви 1270/1290 років, при цьому були внесені численні стиліові корективи берлінським архітектором Вернером Мархом, який на той час мешкав у Міндені.

ХРОНІКА

28 березня 1945 року_Особливо сильний бомбардування центру міста Мінден, яке відбулося за п'ять днів до того, як союзні війська досягли міста, призвело до руйнування собору, історичної ратуші та багатьох інших будівель.

1946 рік_Заснування Товариства будівництва собору Міндена як міжконфесійної організації, завданням якої було фінансове сприяння відновленню собору. І до сьогодні Товариство будівництва собору діє під девізом «Собор і скарби собору Міндена – зберегти. Створити. Підтримувати».

1948_З врятованого бронзового матеріалу зруйнованих дзвонів відливають п'ять нових дзвонів.

1950_Святування завершення будівництва відновленої західної частини та освячення дзвонів.

1953_Святування завершення будівництва відновленого нефа.

1954_Відкриття цінних фресок 13 століття на передньому правому стовпі перехрестя. Уже в 1939 році була оголена верхня частина фрески.

Продовження на наступній сторінці

Вернер Марх

Після бомбардування в березні 1945 року Мінден перетворився на руїни. Були зруйновані також історична ратуша на ринку та собор, якому було понад 1000 років. Після закінчення Другої світової війни місто стало британською окупаційною зоною.

Бажання жителів Міндена відбудувати місто стосувалося насамперед ратуші та собору. У той час у Міндені проживав чоловік, який був одним із найвизначніших архітекторів часів Адольфа Гітлера поряд з Альбертом Шпером: Вернер Марх, народжений у 1894 році. Його найвідомішою спорудою є Олімпійський стадіон у Берліні.

У 1925 році Марх став незалежним архітектором. Одним з його перших великих успіхів став нагороджений конкурс на проект «Німецького спортивного форуму», який він реалізував з 1927 року в декількох окремих етапах будівництва.

Німецький спортивний форум з 1933 року був включений в концепцію Рейхського спортивного поля з Олімпійським стадіоном, над якою Вернер Марх працював разом з Альбертом Шпеером. Марх також спроектував Берлінське олімпійське селище та резиденції для вищих

нацистських можновладців. Так, у 1933 році для Германа Герінга було збудовано маєток Карінгаль у Шорфгайді на північ від Берліна.

1 травня 1933 року він вступив до НСДАП і став членом організаційного комітету Олімпійських ігор 1936 року в Берліні. У 1936 році, році Олімпіади, Адольф Гітлер надав Марчу звання професора і призначив його членом Академії мистецтв у Берліні та Мюнхені.

Після війни Вернер Марх спочатку жив і працював у Міндені. У Берліні його будинок і майстерня були зруйновані. Він керував відновленням Мінденського собору та історичної ратуші Міндена. Він докладав зусиль, щоб собор, інтер'єр якого був оформлений у стилі бароко, знову набув свого первісного ранньоготичного вигляду. Наприкінці своєї діяльності у місті на Везері Марх, як кажуть, посварився з міською владою.

У 1973 році місто Мінден нагородило його почесним кільцем. Марх помер у 1976 році в Берліні-Далемі.

Вернер Марх

1957_Встановлення вікон, спроектованих професором Вінценцом Піпером і професором Антоном Вендлінгом.

29 червня 1957 року_На свято Петра і Павла собор знову освятив тодішній архієпископ д-р Лоренц Єгер.

Собор (1957- сьогодні)

Відбудова собору не завершилася його освяченням у 1957 році. Аж до 1990-х років доводилося задовольнятися тимчасовим дзвоном і неякісним органом.

Крім того, через брак коштів було відмовлено від будівництва хрестової вежі, яка з 1270 по 1945 рік була невід'ємною частиною собору та міста. Наприкінці 2011 року довгоочікуване бажання громади щодо нової готичної вежі перехрестя було виконано.

ХРОНІКА

1962-1965_Другий Ватиканський собор переглядає літургію Святої Меси.

1972_Перепланування вівтарної частини відповідно до вимог ІІ Ватиканського Собору: вівтар перемістили в перехрестя, завдяки чому священник під час відправи Меси знаходиться ближче до громади і звернений до вірян.

1987_Початок десятирічної реставрації зовнішньої частини собору.

1994_У західній частині собору встановлено вісім нових дзвонів.

1994_Перепланування місця для священника з декоративною решіткою в перехресті та облаштування церкви для будніх днів у високому хорі.

1996_Встановлення нового органу від швейцарської фірми Kuhn з 62 регістрами перед так званою імператорською ложею.

2002_У високому хорі встановлено копію Золотої таблиці.

2009_Освячення каплиці поклоніння в старій ризниці.

2011_Будівництво нової вежі перехрестя з п'ятьма додатковими дзвонами. Тепер, маючи в цілому 13 дзвонів, собор у Міндені має найповніший дзвонарський комплект у Північному Рейні-Вестфалії.

2025_Реконструкція високого хору з новими хорними лавами, підставкою для Золотої дошки з граніту з реліквією святої Софії (п'ятої з п'яти крижаних святих) та хрестильною купіллю.

Крестовий шпиль

Це було надзвичайно складним завданням як для інженерів, так і для будівельників. Проект «Крестовий шпиль із дзвонами», реалізація якого розпочалася у вересні 2011 року в даху Мінденського собору, не мав аналогів у Німеччині. Минуло майже шість десятиліть після повторного освячення собору, перш ніж мрія парафіян собору здійснилася і собор знову став повним із крестовим шпилем.

Відповідальним за відновлення вежі перехрестя був федеральний штат Північний Рейн-Вестфалія. Земля є патроном собору і, отже, відповідає за його утримання, а також за такі проекти, як цей особливий будівельний об'єкт. Адже ця вежа над куполом на перетині нефа і трансепти собору була невід'ємною частиною могутньої церковної споруди протягом століть, аж до руйнування собору в березні 1945 року бомбардувальниками союзників.

Вежа підноситься над коником даху на 24 метри і за висотою дорівнює шпилю західної частини будівлі. Загальна вага сталевій конструкції з мідним покриттям і п'ятьма дзвонами становить майже 110 тонн.

У заплутаній конструкції даху будівельники мали встановити підконструкцію для вежі перехрестя в дуже обмеженому просторі.

Будівельні фахівці багато разів прораховували, яка максимальна навантаження можуть витримати стіни і опори собору, як вплине коливання дзвонів і як можна встановити в башті потужну сталеву конструкцію, яка в чотирьох місцях була встановлена на опорні підшипники. Це було справжнє майстерне досягнення всіх учасників проекту.

Після того, як підконструкція з чотирма опорами була встановлена в найскладніших умовах, спочатку було встановлено захисний ковпак у формі хреста, який у разі пожежі повинен уловлювати падаючі частини і таким чином захищати собор. Це дозволило б запобігти катастрофі, яка сталася в Парижі в квітні 2019 року, коли вежа собору Нотр-Дам, побудована в 19 столітті, в результаті великої пожежі впала на неф дев'ятивікової церкви і майже повністю її зруйнувала.

Наприкінці 2011 року вежа була завершена, а п'ять дзвонів, що в ній дзвонять, освячені.

Дзвони

Разом із значною частиною будівельної конструкції собору в Міндені, середньовічний дзвін із 13 і 14 століття, що складався з десяти дзвонів і вважався одним з найкрасивіших німецьких дзвонів, став жертвою бомбардувань Другої світової війни.

Після відновлення собору спочатку отримав тимчасовий дзвін з п'яти дзвонів. З 1994 року вісім нових дзвонів, еквівалентних середньовічному дзвону, виготовлених ливарнею дзвонів Mark у Брокшайді, освячені та встановлені у західній частині собору.

Найважчий дзвін вагою 5,5 тонни отримав ім'я «Мир Христа», інші називаються «Марія», «Петро», «Горгоній», «Магдалина», «Геркумберт», «Франциск» і «Пауліна» (від Маллінкродта). Сучасні художники прикрасили дзвони рельєфами та написами.

Після відновлення вежі в 2011 році було освячено та встановлено ще п'ять дзвонів. Вони також були виготовлені компанією Mark і носять імена святих та блаженних новітнього часу:

«Руперт Майер» (1876-1945),
«Марія Фаустина
Ковальська» (1905-1938),
«Ніколаус Гросс» (1898-1945),
«Адольф Кольпінг» (1813-
1865) та «Едіт Штейн» (1891-
1942).

З вісьмома дзвонами в західній частині будівлі собор у Міндені тепер має 13 дзвонів і, таким чином, найповніший дзвонарський комплект у Північному Рейні-Вестфалії.

Церковний хрест над містом

Коли засноване в 800 році н. е. місто Мінден розросталося і собор вже не міг вмістити всіх віруючих, духовенство собору ініціювало будівництво нових церков.

Зокрема, протягом двох століть з 1000 по 1200

р. н. е. містобудівники міста – в середньовіччі це були єпископи – реалізували ідею будівництва нових церков таким чином, щоб вони утворювали хрест.

У центрі «церковного хреста» стояв і стоїть собор, символізований Мінденським хрестом. Від собору [1] відходили всі інші церковні споруди.

- Західну балку хреста утворює церква Святого Мартіна [2], яку заснував єпископ Зігеберт заснував у 1029 році.
- Східна балка хреста вказує на церкву Святого Іоанна,

[3] яка була побудована між 1185 і 1206 роками єпископом Тітмаром.

- Північна поперечна балка вказує на церкву Святої Марії [4]. У XII столітті вона була домівкою для бенедиктинок.

- Південна поперечина вказує на церкву Святого Симеона [5], яка була заснована в 1207 році деканом собору з Тріра

і присвячений святому Симеону, який помер мученицькою смертю в Трірі.

Собор, безсумнівно, є серцем міста Мінден і будівлею з найбільшим художньо-історичним значенням. Але варто відправитися на пошуки. Інші церкви Міндена також відкриті в основні години роботи.

Монастир і церква Святого Маврикія

У 1042 році святий єпископ Бруно фон Вальдек (Бруно фон Мінден) з роду Мерзебургів заснував бенедиктинський монастир Святого Маврикія на острові на річці Везер (приблизно на висоті сучасного залізничного вокзалу Міндена), щоб захистити брід через річку. Це було одне з найдавніших поселень на правому березі Везери і послужило зародком сучасного району «Правий берег Везери». У той час монастир також відповідав за поромне сполучення на Везері.

Бруно був раніше висвячений на священника єпископом Годехардом з Гільдесгайма. Він був капеланом у Магдебурзі, придворним капеланом Конрада II, і отримав єпископське посвячення в 1037 році біля воріт Мілана від архієпископа Кельна Германа II, до церковної провінції якого на той час належала дієцезія Мінден.

Приблизно з 1353 року ченці видобували глину на території монастиря для виробництва цегли – одне з найдавніших свідчень

міського виробництва цегли в регіоні. Оскільки початкове розташування було небезпечним через повені та набіги, особливо князя Шаумбуга, в 1434 році монастирський комплекс було перенесено на більш високу місцевість, що належала єпископу, безпосередньо поруч із церквою Святого Симеона. Церква Святого Симеона була заснована в 1214 році як філія церкви Святого Мартіні. Церква тимчасово виконувала функції парафіяльної та монастирської церкви.

З 1464 року на цьому місці з'явилася самостійна монастирська церква: церква Святого Маврикія була освячена в 1475 році, а наступного року туди в урочистій процесії були перенесені останки єпископа Бруно.

Між 1450 і 1520 роками монастир Святого Маврикія, приєднавшись до Бурсфельдської конгрегації, пережив період реформ і духовного піднесення. Незважаючи на це, під час Реформації монастир і церква неодноразово зазнавали загрози: близько 1529 року ченці втекли до Рінтельна,

пізніше повернулися, але в 1572 році знову були змушені вийти. У 1697 році монастир був переданий бенедиктинському монастирю Хуйсбург поблизу Гальберштадта, залишився відомим як пріорат і існував до остаточного розпуску в 1810 році декретом короля Жерома.

Після скасування церква була знесажена. Протягом близько 140 років вона слугувала конюшнею, лазаретом або складом для солдатів.

Наприкінці Другої світової війни Мінденський собор лежав в руїнах. Католицька громада, поповнена поверненнями та вигнанцями, спочатку використовувала церкву Симеона. Через брак місця у 1950 році держава здала колишню монастирську церкву в оренду соборній громаді. З 1950 року там регулярно проводилися католицькі богослужіння. У 1958 році церква Святого Маврикія була підвищена до статусу парафіяльної вікарії, а в 1967 році продана парафії собору.

Католицька церква Святого Маврикія разом з протестантською

Церква Симеона – майже унікальний комплекс з двох церков. Дзвони церкви Симеона дзвонять також для богослужінь церкви Святого Маврикія. Церква Святого Симеона, єдина парафіяльна церква, захоплена монастирем, приблизно через 500 років надає притулок католикам.

Церква являє собою двоневфний храм з довгим хором, романсько-готична архітектура якого нагадує монастирську споруду в Міндені близько 1475 року.

Вся територія групується навколо площі Pauline-von-Mallinckrodt-Platz, названої на честь засновниці «Сестер християнської любові», яка народилася в Міндені і була беатифікована в 1985 році. З 2018 року в крипті церкви знаходиться колумбарій для поховання урн.

З 2025 року церква Святого Маврикія використовується грецькою православною громадою.

Соборний скарб Міндена

Відкрийте для себе християнські скарби мистецтва з одинадцяти століть – так називається виставка соборного скарбу Міндена, яку можна відвідати за адресою Kleiner Domhof 24. З 2017 року на площі близько 450 квадратних метрів експонуються предмети, які відомі історикам мистецтва називають однією з найважливіших колекцій сакрального мистецтва в Німеччині. Більша частина скарбів собору в Міндені задокументована вже з середини 17 століття.

Двоє відомих архітекторів-музейників стали планувальницями, які додали особливих архітектурних акцентів скарбниці собору в Міндені. Так, лише за кілька метрів від собору, якому понад 1000 років, з'явилася сучасна триповерхова будівля, яка викликає цікавість до того, що знаходиться всередині.

Три великі вікна на першому поверсі виставки відкривають вид на Малий Домхоф з ратушею 1970-х років і величною церковною будівлею. Крім того, широкі отвори створюють візуальний зв'язок між експонатом і місцем його знаходження, як, наприклад, мініатюрний потир з патеною

1
2

3

11 століття, які були виявлені під час розкопок у гробниці єпископа в соборі.

Водночас вікна в світлій алюмінієвій фасаді відкривають вид з дворика собору на внутрішню частину скарбниці на золоту Мадонну з дитиною на троні з 13 століття. А хто придивиться уважніше, той побачить і знаменитий Мінденський хрест, виготовлений близько 1120 року в майстерні художнього ковальства ченця Рогера в монастирі Хельмарсгаузен поблизу Бад-Карлсгафена. Віруючі та любителі мистецтва з усього світу приїжджають до Міндена, щоб подивитися на цей бронзовий розп'яття.

У той час як у перехресті Мінденського собору висить копія цього романського хреста, оригіналу в соборній скарбниці присвячено окрему «кімнату в кімнаті». Дивлячись на Христа, відвідувачі мають можливість заглибитися в себе. Вони дивляться на Ісуса, який зображений живим переможцем зла, символізованого драконом. Таким чином, розп'яття, найвідоміший предмет колекції, є центральним елементом цієї виставкової зони, присвяченої значенню реліквій.

- 1 Мінденського хреста
- 2 Петрівський ковчег
- 3 Льовенаквामаніле

квін і релікварії, а також хрести і предмети поклоніння Діві Марії. Вибір експонатів для оновленої колекції соборного скарбу був зроблений у співпраці з відомими міжнародними істориками мистецтва, які 14 коштовностей були оцінені як «видатні». На думку мистецтвознавців, при правильній презентації соборна скарбниця Міндена стане рівною скарбницям Гальберштадтського собору або собору Святого Сервація в Кведлінбурзі, що входить до списку Всесвітньої спадщини.

впевнені мистецтвознавці. Парафія собору в Міндені як замовника будівництва та міжконфесійна Dombau-Ver-Minden як фінансуюча сторона дотрималися рекомендації щодо реалізації нової скарбниці.

Так, виставка в першій основній зоні зосереджується на цих коштовностях і надає їм необхідний простір, щоб відвідувачі могли оглянути експонати в цілому. рішення, яке гості в зачаровує. У центрі знаходиться скринька Петра з 11 століття або акваманіль у вигляді лева, який Генріх Лев привіз у 1168 році з нагоди свого весілля з Матильдою Англійською в собор Міндена як подарунок для єпископа.

Окреме місце тут займає, серед іншого, також

4
57
8

6

Склянка Гедвіги з 12 століття, що має фатимідське походження і була виготовлена в Сирії або Єгипті. З цієї склянки, як вважається, пила свята Гедвіга, покровителька Польщі та Сілезії, яка опікувалася бідними та заснувала близько 1200 монастирів і церков.

Особливе значення в цій частині виставки має також «розмовний релікварій», релікварій руки святої Маргарити, який своєю формою нагадує реліквію і згадується в документі 1071 року. Так звані «пластини Штауфенгів» з початку 13 століття, ймовірно, були частиною трону або читального пульта. Ці унікальні різьблені елементи шафи з дубового дерева зображують фігуральну сцену бою, квіткові візерунки та стрічкові орнаменти.

На другому поверсі, що нагадує ризницю, відвідувач спочатку бачить хрест для проповідей XVI століття, на якому зображена римська каменя I століття

4 *Мадонна на троні*5 *Склянка Гедвіги*6 *Місал Мінедер Місале*7 *Бюст Петра*8 *Сонячна монстранція*

зображенням імператора Нерона. Чаші та патени з 14-го по 18-те століття демонструють майстерність майстерень, в яких вони були виготовлені. Чаша є одним з найстаріших і найважливіших предметів, що використовуються під час Євхаристії. Деякі з цих посудин і сьогодні використовуються священиками соборної громади під час богослужіння у особливі церковні свята.

Але визначальними для приміщення є також два касельні хрести кінця 15 століття. Ці хрести прикрашають особливо вражаючі фігури, виконані у вигляді високого рельєфного вишивання. Вони були пришиті на спинній частині священицького одягу і своїми зображеннями розповідали, серед іншого, про розп'яття Христа.

800 Карла Великого після християнізації Саксонії, важливе єпископство Мінден було єпископською резиденцією до 1648 року. Численні пожежі та грабежі в Середньовіччі та майже повне руйнування собору в результаті бомбардування наприкінці

Друга світова війна призвела до того, що в колишньому єпископському місті практично не залишилося єпископських регалій. Ситуація змінилася завдяки даруванню Падерборнського єпископа-помічника д-ра Пауля Нордхуеса

- 9 Статуя-реліквія Лаврентія
10 Бюст Магдалени
11 Обкладинка Євангеліста
Слонова кістка
12 Реліквія руки святої
Маргарити

Sigwardsweg Kloster Domhof 27 | 52-729 Minden
Часи роботи:

з вівторка по неділю, з 10:00 до 12:30 та з 14:00 до 16:30.

Інформація та бронювання екскурсій:

Телефон: (05 71) 9 41 99-000

Електронна пошта: besucherservice@domschatz-minden.de www.domschatz-minden.de

Скарб собору Міндена є безбар'єрним.

у 1990 році, який був тісно пов'язаний з парафією собору і заповів їй свої регалії. Так, соборний скарб Міндена в окремій виставковій зоні демонструє частину цього єпископського обладнання, серед якого єпископський посох, нагрудний хрест, єпископський перстень, а також перстень Собору, який папа Павло VI в 1965 році наприкінці Другого Ватиканського Собору у Ватикані вручив єпископу-помічнику Нордхуесу, який був учасником Собору.

Темні часи Другої світової війни оживають у затемненій кімнаті, що завершує виставку. Тут представлені предмети, які сильно постраждали під час пожежі собору, де під час війни зберігалися соборні скарби, після бомбардування в березні 1945 року. Серед них обкладинка книги 15 століття з табличкою з слонової кістки каролінгської епохи (близько 860 року) та Євангеліст з пергаменту 9 століття.

Apple Store ma
& Google Play
Store

«*Sum quod eram, nec eram quod sum*»
[«Я є тим, ким був, але не був тим,
ким є» | Єпископ Зігвард]

Паломництво по шляху Зігварда

З 2009 року туристичний і духовний пішохідний маршрут «Шлях Зігварда» запрошує на паломництво. Названий на честь єпископа Зігварда з Міндена, круговий маршрут пролягає в десять етапів на відстані близько 170 кілометрів через територію старовинного єпископства Мінден у Міндені та Шаумбурзі.

Від учня собору до єпископа і імператорського радника. Так можна коротко описати життя єпископа Зігварда. Він був 25-м єпископом Міндена і виконував свої обов'язки з 1120 по 1140 рік.

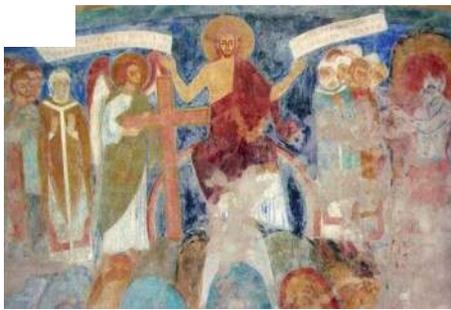
Зігвард походив із вищої саксонської знаті. Його родина була пов'язана з графами Шаумбург-Гольштейн і володіла землями на захід від Міндена, між Везером і Лайне. До володінь також належала фортеця Іденсен у передгір'ї Дейстер на південь від озера Штайнхудер-Мер.

Шлях Зігварда не є історично задокументованим маршрутом подорожі єпископа. Яким саме шляхом він прямував до своєї літньої резиденції в Іденсені, невідомо.

Однак є припущення: ймовірно, він поєднував подорож до Іденсена і назад з відвідуванням громад та впливових осіб у єпархії. А вибір маршруту, ймовірно, залежав від погоди.

Сучасний паломницький шлях пролягає вздовж найважливіших історичних місць регіону. Є два особливі місця, які можна досягти як кінцеві пункти. Обидва місця пов'язані думками і діяльністю єпископа Зігварда, який мав вирішальне значення для тодішнього єпархії Міндена. Він жив і працював у колишній єпископській резиденції в Міндені.

Мінденський собор є ідеальним місцем для початку паломницького шляху. У 1134 році єпископ Зігвард побудував у невеликому селі Іденсен, що неподалік Ганновера, власний храм і похоронну церкву, прикрасивши їх найціннішими середньовічними фресками, які сьогодні можна побачити в Центральній Європі.

Шлях Зігварда можна пройти як круговий пішохідний маршрут. Альтернативно, його можна розділити на південний маршрут довжиною близько 78 кілометрів (Мінден – Бюкебург – Порта Вестфаліка – Бад Нендорф – Іденсен) і північний маршрут довжиною близько 90 кілометрів (Іденсен – Локкум – Штольценау – Петерсхаген – Мінден).

Північний маршрут пролягає переважно по рівнинній долині Везера. Південний маршрут більш гірський і пролягає здебільшого через середньогірські масиви Вігенгебірге, Везергебірге та Бюккеберге.

«Путівник для паломників Sigwardsweg», який можна придбати в бюро паломників у соборі Міндена, містить детальну інформацію про маршрут, практичні поради та цікаві факти про найважливіші

Паломницьке бюро Sigwardsweg в соборі Міндена Kleiner Domhof 24 | 32423 Мінден
Телефон: (05 71) 9 41 99-001
E-mail: pilgerbuero@domschatz-minden.de

Години роботи:
З вівторка по неділю, з 10:00 до 12:30 та з 14:00 до 16:30.

Інтернет:
• www.muehlenkreis.de/Erleben-Entdecken/Bewegen/Sigwardsweg/
• www.domschatz-minden.de/pilgerbuero

Паломницьке бюро Sigwardsweg управляється міжконфесійною асоціацією Dombau-Verein Minden e. V. у тісній співпраці з округом Мінден-Люббеке та євангелічним церковним округом Мінден.

Мінденський собор
Пасторальний союз Мінденер
Ланд Гроссер Домхоф 10
32423 Мінден
Телефон: (05 71) 837 64-100
Електронна пошта: pfarrbuero@dom-minden.de Інтернет: www.dom-minden.de

Видавництво та видавець:
Dombau-Verein Minden e.V.
Ганс-Юрген Амтаге | Правління
(відповідальний за зміст) Kleiner Domhof 24
32423 Мінден
Телефон: (05 71) 941 99-009
Електронна пошта: vorstand@dombauverein-minden.de Інтернет: www.dombauverein-minden.de

Текст:
Ганс-Юрген Амтаге, Роланд Фалькенхан, Пауль Якобі (†),
Андреас Крессе, Аннемарі Люкс, Петер Вагнер

Фото
Ганс-Юрген Амтаге, архів Товариства будівництва собору Міндена, Клаус фон Кассель, Олександр Лен, Мартіна Лоренц, Музей Міндена – колекція
Хорст Грац, Крістіан Швієр, Арнольд Вайгельт (†)

Дизайн:
etageeins – креативний пул для графіки, реклами + веб-дизайну Мартіна Лоренц
Alte Kirchstraße 11
32423 Мінден
Телефон: (05 71) 973 04 90
Електронна пошта: info@etageeins.de
Інтернет: www.etageeins.de

Друк:
Peter Druck und Service
Düsterhorst 6
32479 Хілле
Телефон: (057 03) 787 04 71
Електронна пошта: service@peter-druckerei.de Інтернет: www.peter-druckerei.de

2-е розширене видання 2026
ISBN: 978-3-00-081739-7

Ви маєте зауваження, пропозиції та побажання щодо цього путівника по соборах? Тоді напишіть нам: domfuehrer@dombauverein-minden.de